

V dnešním evangeliu **Židé reptají proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky“**(Jan 6,51).

K jednomu knězi přišel člověk, který se chtěl posmívat víře v Kristovu přítomnost v eucharistii a ptal se: „Jak je možné, že se z chleba a vína stává tělo a krev Ježíše Krista?“ Kněz odpověděl: „Proč by to Bůh nemohl udělat, když může tvé tělo proměnit potravu, kterou přijímáš, na maso a krev!?“ Ale ten člověk se nedal tak lehce odbýt a znovu se zeptal: „A jak může být v tak malé hostii přítomen celý Kristus?“ Kněz odpověděl: „Krajina, kterou vidíš před sebou, je také veliká a tvoje oko je malé. A přece se obraz této velké krajiny nachází v tvém oku. Proč by tedy nemělo být možné, aby v malém kousku chleba byl přítomen celý Kristus?“ Ještě třetí otázku položil ten člověk knězi: „Jak může být Kristus současně přítomen ve všech chrámech?“ Kněz vzal zrcadlo a nastavil mu ho, aby se do něj podíval. Pak ho hodil na zem, zrcadlo se rozbilo a řekl: „I v každém jednotlivém kousku rozbitého zrcadla můžeš nyní současně vidět svůj obraz!“ (W. Hofstätter, Kommunionsgeschichten, Katechetický věstník č. 10, školní rok 1999/2000)

Prvním krokem k víře je pokora. Vědomí omezenosti lidského poznání a lidských možností.

V době nedávno minulé se razil názor, že stále nové vědecké poznatky vytlačují víru v Boha. Opak je však pravdou. Čím víc víme, tím víc si uvědomujeme, jak mnohotvárný a důmyslný je Bůh-Stvořitel ve svém díle.

Ten, kdo se intenzivně věnuje určitému vědnímu oboru, není schopen pro stále další a další nové poznatky v něm, proniknout do hloubky i v jiných vědách. Lékař, špičkový specialista na léčení určitých nemocí, nemusí být odborníkem v jiných lékařských oborech. Kdo byl na celkovém vyšetření, např. před nějakou složitější operací, ví, kolika lékařům různých specializací „prošel rukama“, než se konečně ocitl před chirurgem na operačním stole.

Biologický člověk jako jednotlivec nemá budoucnost. Musí zemřít. Avšak ve světle Kristova evangelia má naději. „Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6,51). Svaté přijímání je naší posilou proti zlým náklonnostem, zlovykům a závislostem. Na druhé straně rozvíjí naše ctnosti a naše dobré vlastnosti.

Jednáme-li ve svém životě tak, jak by jednal Pán Ježíš, ukážeme světu Boží dobrotu. Těžko však budeme světu zprostředkovávat Krista, když nebudeme s Bohem spojeni v modlitbě, v naslouchání jeho slovům v Písmu svatém a ve svátostech. Křesťan by měl alespoň 1krát za měsíc přijmout svátost smíření a svátost eucharistie, chce-li dosáhnout spásy a prostřednictvím své činnosti zjevovat světu Boha.

Z evangelia (Mt 7,13-17) víme, že nebeská brána je úzká a těsná. Mnoho lidí však neprojde branou Božího milosrdenství ne proto, že by byla úzká, ale proto, že je pro ně příliš nízká. Proto se střežme jakékoli pýchy a čerpejme sílu k setrvání na cestě spásy z pravidelného přijímání svátosti smíření a eucharistie.